

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Din cele ce nu se văd vine glasul Meu peste pământ și se face cuvânt și se împarte spre hrană sufletelor care au credință în Mine și dor de mângâierea Mea peste ei, căci cu duhul mângâierii le-a zidit Dumnezeu pe toate câte se văd și câte nu se văd, și toate mângâie sufletul omului și toate grăiesc, fie pentru că se văd, fie pentru că se înțeleg prin credință, căci așa cum credința are grăirea ei, tot la fel grăirea celor ce se văd grăiește cu cei ce le văd pe ele, iar taina facerii rămâne cu minunea ei mărturisind pe Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și toate ale lor câte se văd și câte nu se văd.

Pace ție, popor al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! Sunt Domnul Iisus Hristos și stau cuvânt în mijlocul tău în sărbători și am istorie scrisă și cu lungime de vreme pentru ea. Pace ție, fiule care Mă ai pe masa ta cuvânt al duhului mângâierii și care Mă împarți celor ce cred că sunt cu tine și peste tine cuvânt! Poposesc cu sfinții la masă cu tine, că e sărbătoare de sfinți în ziua aceasta. Mă bucur când tu faci popas și veghe pentru sfinți în sărbătorile lor, și Mă găsesc și Eu cu cuvântul glasului Meu și al lor la masă cu tine, că la tine face Domnul popas cu sfinții Săi în sărbători, și tu ești gazda lor, și ce frumos și ce sfânt este să aibă Domnul unde trage și unde prânzi pe pământ cu cei iubiți de El și care-L așteaptă și Îl primesc să vină când El călătorește între cele ce nu se văd și cele ce se văd ale Lui și ale sfinților Lui, locașuri purtătoare de Dumnezeu și călătoare printre cei ce știu să primească cerul pe pământ în petrecere cu ei!

Ar trebui să creadă tot omul ceea ce spun Eu acum, dar mulți doar se fac că au credință și că umblă după Dumnezeu și după sfinți, căci dacă ei nu înțeleg adânc starea și adevărul cerului și al sfinților lui în cer și pe pământ, credința lor e trecătoare, e firavă, e după necazurile lor folosită, ca să le vină din cer ajutor și împlinire și atât.

O, cât aș vrea să-l fac pe om să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum se cuvine și să-L înțeleagă și să-L aibă cu tot întregul Lui înaintea omului! Părtășia Mea cu omul e minunată, dar el se apleacă prea puțin să fie cu Mine în părtășia lui cu Mine, și puțin de tot Îmi dă omul popas și stat cu el după tot adevărul statului Meu cu omul.

Cea mai puțină iubire și petrecere am din partea omului pentru Mine. Lipsit sunt de lângă el prin purtarea lui, doveditoare așa. Nu avem tărâmurii diferite, căci cerul începe de la pământ în sus, dar sunt cele două lumi, văzutele și nevăzutele, și numai sfinții cei mari le-au văzut și le văd pe amândouă deodată și le dau lor toată primirea, toată privirea, toată petrecerea lor cu ele, cu adevărul lor laolaltă, dar cine-și pregătește mintea pentru acest adevăr? Adevărat am spus Eu, Domnul, că mai fericiți sunt cei ce cred în cele ce nu se văd până să le vadă, dar trebuie credința lor să lucreze până acolo unde se văd cele nevăzute și să le vadă apoi, căci altfel omul calcă peste ele mereu și se mulțumește cu pământul cel văzut de el sau cunoscut de el.

Am pus în mijlocul tău învățătură pentru taina rugăciunii, măi poporul Meu, că trebuie să găsească la tine mulți învățătura Mea și s-o știe ei de la Mine, căci am spus: rugându-vă să vă adunați la rugăciune și nu grăind alte grăiri pe cale, și iarăși am spus: aveți grijă mare de lucrarea cea pentru ier-tarea păcatelor voastre cele de odinioară, rugându-vă din rugăciune în rugăciune pentru aceasta, așa cum se rugau proorocii pentru ei și pentru restul poporului apoi, până să ceară ei de la Domnul pe cele pentru vremea lor și pentru cele venite pe neașteptate în calea lor, de Mă cereau ei de sprijin și de izbândă peste vremea cea rea. Am spus că veghea cea pentru statul în Domnul mereu îl păzește pe om de păcatul cel proaspăt dorit de diavol în om, iar cei slabi în fața păcatului ispititor trebuie și mai mult să vegheze și să rostească rugăciuni și să ceară pe Domnul alături pentru ei, căci sfinții așa lucrau și așa biruiau și așa se biruiau, că mereu trebuie să se

biruiască pe sine omul, și aceasta pentru că nu are veghea cea întreagă și cea întărită pentru paza sufletului lui.

În zi de sărbătoare de sfinți în mijlocul tău las învățătură de viață pe masa Mea cu tine, poporul Meu, și tot așa și sfinții Mei, iar venirea Mea cu sfinții îi face pe ei mărturisitori și lucrători cu Mine peste cei de pe pământ, și mai mare bucurie ei nu au ca și atunci când cu Mine vin și se așează cu Mine în carte, cuvântând cu Mine și cu oamenii, că de ce altceva ar veni ei cu Domnul spre oameni în cuvânt?

Dau să-l învăț pe om această credință, că el nu știe cum și ce înseamnă să fie credința lui. Eu și sfinții Mei Ne așezăm înaintea oamenilor și le spunem lor cum să le fie credința și lucrarea ei înaintea Mea și a sfinților Mei, și iată, din ceata cuvioșilor patriei cerești se desprinde acum învățătură sfântă, căci este serbată între cei din cer cuvioasa Parascheva, mărturisitoare cu trupul ei cel sfânt, așezat înaintea oamenilor în cetatea Moldova, pe vatra neamului român. Eu, Domnul Iisus Hristos, binecuvintez intrarea sfinților Mei în cartea cuvântului Meu, prin care cerul grăiește pe pământ. Amin.

— *Cartea Ta, Doamne, cuvântul Tău din zilele acestea, care se face carte pe pământ în mijlocul unui popor de ucenici, cu care Ți-ai făcut casă și masă și venire la el cuvânt, cartea Ta este calea noastră spre oameni și venirea Ta cu sfinții, o, Doamne Iisus, scump și iubit al celor sfinți ai Tăi, căci cine Te iubește, după dreptate Te iubește și Te dorește lor. Credința în cele ce nu se văd, și de unde vine pe pământ glasul cuvântului Tău și al sfinților Tăi, această credință nu știu cum s-o însemne oamenii în cugetele și în inimile lor, o, Doamne Care vii și Te slăvești venind, căci Tu ești tot o slavă între cele ce nu se văd și cele ce se văd. O, de și-ar închipui omul măcar o frântură din această slavă, ar sta mai mult cu Tine omul! O, ce puțin Îți dă omul Ție din timpul lui! Doar când e apăsător și caută la Tine ajutor și mângâiere în necazuri, doar atunci s-ar mai apleca și el cu gândul spre Tine și spre ajutorarea de la Tine. O, ce puțin Te caută omul, Doamne! Ce mare ești Tu, și ce mic e omul și ce puțin știe el că e mic! Nu-l prinde pe om fiori pentru măreția Ta și pentru multul ei adevăr între cer și pământ.*

O, fii ucenici ai Domnului, Care Se face cuvânt la voi, fiți plini de înțelepciunea Domnului, fiilor! Aplecați-vă prin ea unii în fața celorlalți, căci aceasta face înțelepciunea cea de sus în om. O, învățați să puneți peste voi mereu cuvântul cel împlinit și împlinit frumos, căci Domnul vă învață, nu omul de pe pământ.

O, fiule, păzește-te de cădere, dar știi cum să te păzești? Iată, păzește-te să nu dorești să fii mai bun decât ceilalți frați ai tăi, dar caută cu toată ființa și dăruirea ta să fie toți mai buni decât tine, și să-i iubești așa să fie, și așa îți vei păstra viața de cădere și umilința vieții, că așa fel de umilință îi trebuie celui ce este fiu al lui Dumnezeu, care-și are grijă de mântuirea sa și de trecere înaintea Domnului, pentru el și pentru mulți apoi. O, să ai silința, să ai dorul nestăvilat și să-ți dai toată vloga ta să-l faci și să-l știi pe fratele tău mai bun decât pe tine, iar odihnă să nu cauți pentru această lucrare, ci trudă tot mereu pentru ea. Așa sunt cei iubiți de Domnul și mult iubiți de El, așa sunt cei ce seamănă cu El, și scris este despre ei: «Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El», Îl vor vedea în ei, cu asemănarea Lui în ei și-L vor mărturisi pe El, pe Domnul venit în trup și trăind în cei ce se aseamănă Lui.

Fiți ochi și urechi spre Domnul, Care grăiește peste voi, fiilor, și despre Care voi să le spuneți mereu celor ce caută pe Domnul grăind la voi. Din cele ce nu se văd și nu se aud de ochii și de mintea celor de pe pământ, de acolo grăiește Domnul peste voi și Se face auzit, și așa adeverește El vouă și celor ce cred ca voi Ființa lui Dumnezeu și facerea nevăzutelor Lui. Îi prind fiori pe cei ce vin la sărbători spre aceste grădini ale coborârii Domnului la masă cu voi. Aceștia știu cum să vină și de ce să vină, și le trebuie încă și încă sprijin credinței lor, căci le trebuie mai multă împlinire a Domnului în ei cu fapta, căci credința cea învederată în fapte, aceasta este cea cu putere pentru ei.

Din ceata cuvioaselor grăiesc eu în ziua mea de serbare și v-am grăit vouă pentru credință și pentru faptele ei în cei ce dau de acest izvor, și nu de mine v-am grăit, căci Domnul este Cel ce ne mărturisește pe noi, pe sfinții Săi. Nu uitați lucrarea iubirii de frați, fiilor ucenici. Aplecați-vă unii înaintea altora fiecare ca în fața celui mai bun decât el, căci viața celor sfinți este greu înțeleasă de către cei ce dau să caute pe Domnul cu petrecerea vieții lor. Iubirea nu rănește ci se apleacă, iar dacă rănește, nu este ea. Ea poate fi și doctor cu doctorie amară pentru vindecarea omului, dar, oare, toți sunt doctori? O, râvniți la darul dragostei, din care se nasc apostoli și prooroci și tămăduitori și mărturisitori de Dumnezeu, de la Care vine darul. Bucuria că am grăit în cartea Domnului în ziua mea de serbare acum nu se aseamănă cu altă bucurie de pe pământ pentru cei sfinți.

S-a strâns puhoi lume de pe lume la racla trupului meu în cetatea Moldovei, dar mângâiere n-am avut, căci cerșetori sunt toți și fâloși sunt mulți din ei ca să se arate că vin la raclele sfinților, dar mărturisitori aproape că nu găsești între cei ce se strâng, cerând ca să primească. Lumea are multe interese, și pentru acestea vine ea spre sfinți. Cine se gândește la un sfânt în slava lui cerească și lucrătoare din loc în loc, lucrare vie și împărtășitoare între cei credincioși după adevăr și dăruieți Domnului cu viața lor? Această credință nu se poate ușor căpăta de careva, căci pentru ea trebuie să se desprindă omul de pământ și de sine însuși și de toate cele ce se văd, și să-i călătorească apoi dorul spre țara cea de sus, cea nevăzută cu ochiul trupului, dar cea mai vie, cea mai adevărată, și spre care dorul sfinților a tânjit în ei pe pământ. Iată, spre acolo nu dorește dorul din om, căci omul este legat de pământ din pricina neascultării lui de Dumnezeu și nu de altceva, căci cel ce iubește cerul, acela face cerul pe pământ cu el și lângă el, prin dorul lui de Dumnezeu și de sfinți și petrece cu ei pe pământ ca și în cer și leagă cerul de pământ, așa cum sfinții au ales petrecerea lor cât au stat cu trupul între oameni și și l-au supus pe el dragostei și dorului de Dumnezeu, făcându-și-l casă pentru Domnul pe pământ.

O, fii ai oamenilor, voi ce iubiți pe pământ? Iată ce vă îndemn: iubiți supunerea, și veți scăpa de apăsări și de tristeți și veți zbura spre Domnul cu inima din voi și-L veți iubi pe El dacă-L veți gusta. Nu uitați că Domnul este adevăr, nu închipuire, că El este mai adevărat ca voi, mai mult și peste tot întru toate, dar supuneți-vă Lui întru toate, că pe pământ nu scapă de sine omul decât prin supunere, mereu supunere, dacă voiește să fie mereu eliberat și iubitor de Domnul apoi, căci Domnul este iubirea cea din om dacă omul învață bine ce înseamnă Dumnezeu cu el, și sfinții Săi apoi și toate oștirile cerești, slujitoare între cer și pământ pentru Dumnezeu și pentru oameni și pentru toate cele ce sunt și mărturisesc pe Domnul împărășind între sfinții Săi. Amin.

O, Doamne, învață-i pe oameni taina credinței și lucrarea ei lucrând cu ei și pentru ei! Mai adevărată să le fie credința, mai deslușită să fie în ei lucrarea ei și fapta ei apoi. Am grăit cu dor mult poporului cuvântului Tău de azi și am dat din duhul meu spre împărțire, căci sunt cu Tine în venirea Ta, și am ceata cuvioaselor cu mine în ziua mea de serbare între sfinți. O, de ar ști oamenii cum trebuie să fie ziua de serbare a sfinților și cât de adevărați ar fi să fie ei cu statul și cu petrecerea lor în sărbătoare cu sfinții în zile sfinte!

O, ce tărâm frumos pentru noi aici, unde Tu, Doamne, ai masa Ta de cuvânt! E mult și mare cerul cu toți locuitorii din el, dar toți încap aici, cu Tine în sărbători, iar puterile cerești ne poartă, Doamne, și toate au deosebit lucrarea lor, și una se face ea pentru slujirea Ta și a sfinților Tăi între cele ce se văd și cele ce nu se văd, și pe care Tu le așezi alături, unele în altele aici, când Tu vii cu masă din cer aici.

În numele sfinților toți mă aplec cu sfială sfântă și-Ți mulțumesc cu ei pentru slava Ta cu noi aici, pe pământ, în mijlocul poporului glasului Tău cel de azi cu el peste pământ, Doamne. O, ce mare mărturie este lucrarea Ta cu el! Cine ar putea purta această slavă a Ta și să nu cadă sub ea? Dar Tu ești blând, ca și lucrarea Ta cu cei credincioși din toate vremile, căci umilința Ta este fără de margini, o, Doamne. Amin.

— O, sfinți iubiți ai Mei, voi sunteți slava Mea, iar Eu slava voastră, căci a sfinților este umilința cea pentru credință, și nu știu creștinii de rând taina umilinței și marea și tainica ei lucrare. O, dacă Eu nu M-aș fi umilit în toată vremea, n-ar mai fi Dumnezeu între pământ și cer, n-ar mai fi! O, iată de ce nu este omul. El n-are umilință, săracul, el nu pricepe ființa lui Dumnezeu, Care Se umilește ascunzându-și ființa sub vălul umilinței Lui. Credința cea fără de umilință nu are rod pentru cer. Din cele ce nu se văd găsește Domnul peste pământ, și stă umilit pentru grăirea Lui și stă ascuns sub cele nevăzute ale Lui, și care Îl acoperă pe El. Cum să-l deprind și pe om să nu se mai trufească, să nu se mai arate atât de mult, să nu se mai creadă atât cât el nu este și să nu se mai uite cât este și cât nu este el? O, neumilința omului stă în calea lui, oprindu-l pe el înspre cele cerești și slăvite foarte pentru ochii celor slabi cu credința.

O, Tată Savaot, o, Tatăl Meu, să cadă această despărțitură, că Mi-e dor de credință adevărată în om, Tată! E departe, departe de Noi omul, chiar dacă Noi suntem atât de aproape de el! O, până când, Tată, această despărțire? Iar Tatăl Mă aude și-Mi spune:

— *Când omul se va schimba în umilință ca și Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărțit de Noi și Ne va vedea, și va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost și sunt și vor fi, și care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump. Amin.*

— O, pace ție, popor al glasului și al cuvântului Meu! Din cele ce nu se văd vine glasul Meu la tine și se face hrană sufletului tău și multor suflete care tânjesc și învață să tânjească după Dumnezeu. O, să-i înveți tânjirea după Dumnezeu pe toți cei ce se strâng la sărbători lângă Mine și lângă tine aici, că vreau să Mă bucur, măi poporul Meu, cu Mine în ei, cu ei în Mine, și să am mân-gâiere cu ei.

Iată, fiilor, trebuie să ne pregătim pentru sărbătoarea îngerilor cu strângere la izvor, că vin cetele îngerilor cu serbarea lor cea bisericească și vom avea oaspeți din cer și de pe pământ, fiilor. Fiți plini de umilință pentru venirea Mea la voi cu sfinții și cu îngerii, fiilor! O, fiți fiii lui Dumnezeu prin darul umilinței din voi, și fiecare să-l socotească pe fratele său mai bun decât pe el, și fiecare să-și dea toată silința pentru această împlinire, pentru ființa și strălucirea Mea în fratele său, și așa veți împlini pe Domnul în voi, pe Mine în voi cu ființa Mea, cu umilința Mea în voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2012